

[Tove Jørgensen.]

arbejdsløshedsdagpenge på 87.186.000 kr. ifølge børneforsorgens arbejdsløshedskasse og BUPL. Alene i marts 1977 udbetaltes der 7.281.000 kr. i arbejdsløshedsdagpenge til 1.778 pædagoger inden for daginstitutionsområdet, 1.079 pædagogiske medhjælpere og 105 klubfolk. Det drejer sig om i alt 2.962 mennesker. Det skal for en ordens skyld tilføjes, at nogle af disse kun havde 3-5 ledighedsdage, fordi de i den øvrige tid var så heldige at kunne indgå i vikariatet.

Men til disse knap 3.000 arbejdsløse kommer der pr. 15. juni dette år ca. 2.200 nyuddannede, hvoraf ca. 1.200 forventes at komme til at gå arbejdsløse. De er berettiget til understøttelse, og udgifterne pr. år vil dermed stige med en tredjedel eller godt 2 mill. kr. om måneden.

Og kom nu ikke og sig, at det er, fordi vi uddanner for mange pædagoger. I København står der over 8.000 børn på venteliste til institutionsplads. I Århus står der ifølge Aarhus Stiftstidende pr. 21. marts 1977 5.000 børn på venteliste med ventetider fra 9 måneder til 2 år. I Ålborg kan 3.000 børn ifølge Aalborg Stiftstidende fra i går ikke optages på kommunens vuggestuer, børnehaver og fritidshjem. Sammenhold det med, at kommunen råder over 3.500 daginstitutionspladser. I Odense står der 3.300 børn på ventelister, efter at de er rensset for dobbeltregistreringer. Billedet er det samme for Københavns amt og de mindre provinsbyer.

Der har været eksempler på, at kvinder er blevet henvist til bistandshjælp i stedet for arbejdsløshedsdagpenge, fordi de ikke har kunnet påtage sig anvist arbejde, da de ikke kunne få skaffet pasningsmuligheder for deres børn. Og så kommer hr. Bertel Haarder her og siger: nu skal vi vælge imellem øgede normeringer og flere pladser. Det er ikke tilfældet. Det, jeg lige har påvist, er, at med alle de udgifter, vi har til arbejdsløshedsdagpenge, kunne vi både dække øgede normeringer og nedsætte arbejdsløsheden ved at forøge antallet af institutionspladser. Det andet er fuldkommen urimeligt.

Når vi så sammenligner det med de forøgede huslejeudgifter, stigningerne i leveomkostningerne og tvangsloven om mæglingforslaget, som betinger, at begge ægtefæller i en familie må arbejde, så burde den helt igennem forrykte situation, der er skabt, være indlysende for enhver. Det er da også de fleste mennesker

uden for dette hus, der er klar over det. Overalt reagerer folk mod disse vilkår.

Som nævnt i bemærkningerne til forslaget har det økonomiske råd allerede i november 1976 påvist, at flere ansættelser i den offentlige sektor ville have en gavnlig indflydelse på økonomien. Det er jo ikke rigtigt, at det er klaret med kommunernes udbygningsplaner, for vi ser her ved budgetbehandlingerne, at kommunerne rask væk skærer ned på deres egne udbygningsplaner, selv om der er meget lange ventelister, som jeg lige har påvist. Også i socialdemokratiets og LOs langsigtede beskæftigelsesplan blev det fremhævet. Det står på side 19 og 20, hvis nogen socialdemokrater skulle have glemt det. Her anbefaler man en udvidelse af personalet inden for udvalgte dele af social- og sundhedsvæsenet. Jeg må vende tilbage til det senere. Jeg kan ikke nå at komme ind på resten, men jeg vil komme igen.

Ib Christensen (DR):

Hr. Bertel Haarder nævnte, at det ikke var venstre eller andre af de liberale partier, som var imod en skrappere indkomspolitik. Må jeg lige for god ordens skyld sige til hr. Bertel Haarder, at det er, fordi retsforbundet er et liberalt parti, at vi er imod en indkomspolitik.

Men til forslaget. Som ministeren har gjort opmærksom på, er dette forslag jo i strid med bistandsloven, og retsforbundet var i øvrigt med til at gennemføre denne udmærkede lovgivning, fordi vi er tilhængere af decentralisering, og fordi vi mente og stadig væk mener, at denne lov er et udmærket socialt fremskridt.

Når man ønsker decentralisering – og her er jo en opgave og et område, som i eminent grad er egnet til decentralisering; der er næsten ikke den kommune, som ikke har behov for daginstitutioner, og mange har behov for adskillige daginstitutioner – ja, så må man også finde sig i, at der kan være forskelle fra kommune til kommune. Så skal man ikke fra folketingets side i perfektionistisk iver søge at ensrette dem alle, for så kunne man lige så godt ophæve bistandsloven og føre alt tilbage til det gamle eller lave et centralt system.

Det afgørende for os er, at kommunernes selvbestemmelsesret respekteres. Selvfølgelig skal de økonomisk svagest stillede kommuner have bloktilskud – i øjeblikket altså refusioner, men med tiden bloktilskud – således at de kan opretholde en forsvarlig social standard. Men